

Leonore
FLEISCHER

RAIN MAN

Esőember

 Aranytoll

Leonore Fleischer
RAIN MAN
ESŐEMBER

Leonore Fleischer

RAIN MAN

ESŐEMBER

Ronald Bass és Barry Morrow filmforgatókönyve,
valamint Barry Morrow sztorija nyomán

Aranytoll kötetek
Szeged, 2010

Első fejezet

Az ilyenre mondják, hogy maga a tökély. Nem létezett, hogy közbejőjön valami. Charlie Babbittnek életében nem volt még ilyen előnyös bulija, ami ráadásul mindazt tartalmazta, amit Charlie igazán értékelt: elegancia, semmi befektetéssel jókora haszon, rövid határidő – és mindez szabályosan. Na persze nem főnyeremény, de törvényesnek törvényes. Tehát nem jár kockázattal. Charlie Babbitt folyton ezt hajtogatta magában – nincs kockázat.

Egy ilyen üzletnél persze tartani kell az iramot – tárgyalások, ügyeskedések –, no de Charlie számára ez volt a legizgalmasabb az egészben. Ő mindkettőnek nagymestere volt, s munkahelyén is mesterien irányította a táncot. Hetekbe telt, míg összehozta, de megérte.

A pénzt előteremteni – mindig ez a legnehezebb. Kétszázezer dollár, igen, kétszázezer! Nem semmi! Megnyerni egy pénzembert, és így szert tenni egy bankszámlára, ember legyen a talpán, aki nekivág! Bert Wyatt gyanakodott, patkányt szimatolt. Pedig éger sem volt a dologban, nemhogy patkány. Bizonyította hat pompás, csillogó Lamborghini, frissen az őshazából, a *mamma-mia* országból, melyek mindegyike vagy nyolcvanezerért. Az övéi voltak egytől egyig, még az övéi. A saját szemével látta őket, hozzájuk érhetett, kezével végigtapogathatta ingerlően fényes oldalait, kinyithatta a motorházatetőket, bepillantott a tökéletes motorszerkezetbe, magába szívhatta az új bőr és a gumik szagát. Csábítóbban illatoztak, mint a nők.

– Itt vannak a papírok – vetette oda Charlie Babbitt az adófelügyelőnek, miközben valódi struccbőr diplomatatáskájában az iratok

után kotorászott. – Hat Lamborghini Countach, a legújabb modellek, egy ezüst, két fekete, egy fehér és két piros, belül pirosak.

A felügyelő ügyet sem vetett Charlie magabiztosan eldarált szavaira, s mielőtt aláírta és pecséttel szentesítette volna az iratokat, gondosan áttanulmányozta őket. Ezután, csak ezután nézett Charlie-ra.

– Faltörő versenyre nevez be velük? – kérdezte gúnyos vigyorral.

– Á, nem, Miss Amerika bevonulására – vigyorgott vissza Charlie. Csak úgy dagadt a melle nagy elégedettségében.

Visszafelé az irodába végig a hatalmas fogás járt a fejében, meghányta-vetette oda és vissza, de semmi hibát nem talált benne. A mesterműve volt ez, a közel tízéves ügynöki nyüzsgés, gürizés csúcsa: most összekapar pár rongyos dollárt.

Kikerül a használt autók világából, és ráléphet az útra, ahol nagy kocsik forognak, amely a zajos bemutatótermekbe vezet. Isten ved, San Pedro! Isten hozott, Bel Air!

Na igen. A következőt kell csinálni, és klappolni fog minden. Kétszázezer Wyatt-tól rövid lejáratra; négy hét, tizenhét százalék kamat (a pénzéhes disznó!), és közben kihozni a Lamborghinikból, amit lehet. Kétszáz lepedő, plusz kiadós letét a hat vevőtől – egy egész ügyvédi kamara –, akiket Lenny Barish hajtott fel, és várnak, és gond egy szál se. Megtérülnek persze Charlie Babbitt tetemes költségei is. Charlie nem volt olcsó.

Hosszas, idegtépő alkudozások után végül is sikerült megszereznie a tengerentúliaktól hat vadonatúj híres-neves Lamborghini sportkocsit, darabját negyvenezerért, és mind más volt. Három évvel korábban Charlie nyilván kevesebbet fizetett volna értük, de a líra-dollár árfolyam teljesen megbénította. Örülhetett, hogy ennyiért is egyáltalán megkapta őket. Hetvenötezer dollárért dobta piacra darabját, árengedménnyel – autónként tíz százalék –, hogy az üzlet is teljes legyen, és a vásárló is jól járjon. Ott sorakoztak az autók a mólón a San Pedro-öbölnél, frissen vámolva. Charlie személyesen ment le a kikötőbe, hogy ellenőrizze, amint az olasz teherszállítók kirakodnak, és vigyázzon, nehogy egy karcolás is essen azokon a mesés karosszériákon. A tulajdonjogi papírok biztos helyen lapultak a tárcájában.

Egyetlen teendője maradt hátra Charlie-nak: hogy birtokba vegye az álomautókat, és elvigye olyan helyre, ahol nem találhatja meg

más. Aztán, ha megkapja Kaliforniából a hivatalos iratokat, bevasalja a hátralevő összeget a vevőktől, akik igazán jó vásárt csaptak a hetvenhétezer ötszáz dolláros végső árral, leszállítja a Lamborghiniket, kifizeti a hitelezőket, és már kezében is a gyorsan szerzett busás haszon – hat számjegyű –, s mindez anélkül, hogy bepiszkolódna a keze, vagy egyetlen ránc is esne testre szabott Giorgio Armani öltönyén. Sőt anélkül, hogy egyetlen garast is hozzátennét volna a sajátjából.

És mindenki örül és boldog. Hat Beverly Hills-i válóperes ügyvéd suhan majd olykor át a városon előnyösen vásárolt luxusautójával, a bankszámlára is visszavándorol a pénz, tizenhét százalékkal megtétezve. Charlie Babbitt Palm Springsben számolná meg legszívesebben a hasznát. Kissé azért bánatos, hogy a Lamborghiniket mind el kell adnia, mert ha előbb eszébe jut, a fehéret akár meg is tarthatta volna. Épp csak átvillant az agyán az ötlet, hogy az öt másiktól szerzett haszonból futná rá. Övé lehetne a kicsike, csak ő babusgatná, csak ő vezetné. Na de mindegy. Van belőlük bőven Olaszországban, s egyszer biztos, hogy az ő nevére is írnak egyet.

A tervek szerint villámgyorsan kellett volna lezavarni az üzletet, Charlie mégis bőségesen engedélyezett magának teljes négy hetet, ami biztosan elég lesz a kocsi bejegyeztetésére, a Környezetvédelmi Hivatalt is beleértve, amelynek akadékoskodó előírásaira ügyet sem vetett.

Az évszázad fogása volt a buli, hiszen Charlie egy centet se fektetett bele, a haszon viszont mind az övé, illetve az övé és Lennyé. Lennynek huszonötöt ígért, ha felhajtja a vevőket. Lenny nem volt egyenrangú társ, még feleolyan rangú sem; a nyomába sem ért Charlie Babbittnak, aki a karmester szerepét játszotta.

No de ha ilyen sima ügy volt, hogy lehet, hogy a szeme láttára esett szét az egész? Mi settenkedett elő, romba döntve mindent?

A gyorsaságon állt vagy bukott minden. Kétszázézer négy hétre, tizenhét százalékkal, az testvérek között is harmincnégyezer; túl nagy összeg ahhoz, hogy az ember csak úgy kidobja a szemébe. Minél előbb fizette volna vissza Charlie az adósságát, annál több marad meg neki. És tessék, majdnem hat hét eltelt már, és az üzletet még mindig nem ütötték nyélbe. A mutató egyre szökött fölfelé a kölcsönön, és az adósság csak nőtt. Már-már annak a veszélye is felmerült, hogy Charlie Babbitt nem Palm Springsben fogja számolgatni a nyújtását, hanem az adósok börtönében.

Az isten verje meg a Környezetvédelmi Hivatalt! Miért nem a bálnákat mentik, vagy az atomerőművek kisülései után szimatolnak, ahelyett hogy üzletemberekre leselkednek a törvények mögül, és holmi kipufogógázok miatt piszkálódnak? Van fogalmuk a környezetvédőknek arról, milyen nehéz hozzájutni hat olyan Lamborghinire, amelyet el lehet látni kipufogógáz-szabályozóval? A Chevroletnél nem úgy, a Cherokeeenál sem. De ez *Lamborghini*. Múltak a hetek, és a szerelők még mindig üres kézzel jöttek. Charlie az adapterekre ígért összegeket is felemelte kétezer-ötszáz dollárra, akár törjenek fel kocsikat az autópályán, mit bánja ő, de ennek ellenére semmi.

– Még nem hozták forgalomba az adaptereket. Még nem gyártanak adaptereket a menő Lamborghinikhez. Azokat a digókat nem érdekli, hogy mit lélegeznek be – magyarázkodott együttérzően az esetlen Eldorf, Charlie szerelője.

Az autók adapter nélküli értékesítésére a környezetvédők már háromszor mondtak nemet, három különböző szemlén. Márpedig az ő jóváhagyó pecsétjük nélkül az autókat nem lehet eladni California államban. Talán át tudná juttatni őket Oregonba, és ott bejegyeztetni, de ehhez már késő volt. Honnan szedjen megbízható szállítót megfelelő áron az utolsó előtti órában?

Charlie-t egy hajszál választotta el attól, hogy összecsapjanak feje fölött a hullámok. A foglalót már kicsikarta az ügyvédektől, ez jogos hasznának egy része, s a fenekére is vert. Az ő munkakörében fontos a megjelenés, a könnyed életmód nem olcsó multság manapság, amikor egy jobb hajvágás kétszázötven dollár, egy közönséges, fényvisszaverő napszemüveg, rajta a neves tervező címkéjével, négyszáz. És tegyük hozzá, hogy az amerikai dollár rohamosan zuhan a tengeren túl. Az az olasz öltöny, ami két éve még olyan ezerháromszázba került, ma legalább kétezer. A nagy buli, amely a várakozások szerint pillanatok alatt összejönni látszott, annyira elhúzódtott, hogy az érintettek egyre idegesebbek lettek.

Aggályaikat végtelen, követelőző telefonhívások során mind Charlie Babbitt nyakába zúdították, aki nem vette túlzottan szívére a dolgot.

Susanna Palmieri Volvóját Charlie Babbitt csillogó kis ezüst Ferrarija mellé állította le. Péntek volt, és déli fél tizenkettő körül járt,

mikor kiszállt, majd körülnézett, hogy szemrevételezze a terepet, ahol három hete dolgozott immár. Babbitt Álomautót hirdetett a tábla, de semmi olyat nem látott a rozsdásodó fémbarakk körül, amit álmaiba kívánt volna. A barakk egy ócskavasteleppel és raktárakkal teli utca végén húzódott. Hullámpala tetejéről nagy foltokban lekopott a festék. 1946-ban épült, valaha üzletek működtek benne átmenetileg, s közülük a Babbitt Álomautó nemcsak a legutolsó, de talán a leginkább ideiglenes is.

Hogy tudott ez az értelmes, szép lány, aki egy olasz katolikus család szilárd erkölcsiségében nőtt fel, és szigorú egyházi iskolát végzett, kapcsolatba keveredni egy olyan férfival, aki egy Isten háta mögötti nagyobb méretű kalyibában üzletel?

Vajon Susanna Palmieri, aki nyilvánvalóan jobbra született – mint mondjuk házasság egy biztos állású és jövedelmű fiúval, aki rendszeresen elduruzsolja neki, mennyire szereti –, hogy tudott úgy belehabarodni Charlie Babbittbe, hogy a hétvégére Palm Springsbe készül vele? Megrázta kedves kis fejét, hóna alá csapta pici táskáját, kinyitotta a barakkajtót, és belépett a jól ismert irodába. „Miért?” – merült fel benne ismét.

Aha, nyomban eszébe jutott, tudta, mihelyst pillantása ráesett a telefonba dühödten ordibáló Babbitt Álomautó-tulajdonosra. Charlie. Charlie Babbitt. Ezért.

Ott állt egy darabig, hosszasan figyelve Charlie-t. Életében nem látott, nem érintett ilyen gyönyörű férfit, nem vitás. Magas, jókötésű, de vékony, huszonhat éves, és csupa izom; haja dús, fekete, és mindig félrekunkorodik, bárhogya fésüli. Szeme nagy, hosszú metszésű, csak úgy ragyog meleg barnasága a sűrű, hosszú szempillák alól. Ajka telt, ha nem mosolyog, szinte lányos. És mikor Charlie Babbitt elmosolyogja magát... jaj, ki ne szédülne meg attól a mosolytól, az a harminckét rikító fehér fog, az az őrjítő gödör az állán!

Bár Susanna nem volt az a butuska fajta, akit egy férfi a jó megjelenésével lehengerelhet, Charlie külsejének ő se tudott ellenállni. Bizonyára izgató egy szép férfihoz bújni oda este, és csodálatos mellette ébredni fel reggel. De hogy aztán vele töltse az ember az egész napot – hát, bizony gyorsan rá lehet unni, hacsak nincs a szépség mögött valami más is.

Charlie-nál ez a valami szilaj, szélsőséges természete volt. Kirobanó, szenvedélyes vérmérséklet, áthatva sok-sok gyengédséggel,

s hozzá rendkívül éles elme, amely minden kérdésnek azonnal a mélyére látott, s gyorsan talált egyes megoldást. Ha ezt az észet jóra tudná fordítani, valami hasznos, fontos dologra, ahelyett hogy könnyű „bulikat” hajszol, Charlie Babbitt, a maga fiatalságával, olyan érték lehetne a világ számára, ami sokat jelent.

Nagyot szippantva a Lucky Strike cigarettából, Charlie egyik kezével Susanna felé intett, hogy lásson munkához, de figyelme közben teljességgel a bosszúságot okozó telefonhívásra összpontosult. Susanna odament asztalához, és felvette a telefont. Ujjjaival gyorsan és ügyesen lezongorázta a tengerentúli hívás gombjait, füléhez nyomta a kagylót, és beleszólt: „...*Pronto*: Babbitt Álomautó.”

Sokat sejtető neve ellenére a Babbitt Álomautó százalmas kis cég volt. A helyiséget szinte betöltötték a cigarettacsikkek, tele hamutartók éktelenkedtek minden tenyérnyi felületen. Volt még benne három fém íróasztal, jó esetben ötdékből, ha nem lomtalanítási szerzemény, három faszék és egy iratszekrény. Az egyik asztal Charlie-é volt, a másik a titkáré, aki sem most, sem azelőtt nem létezett, és feltehetőleg a jövőben sem lesz.

Ezt az asztalt Susanna Palmieri kapta, nem sokkal azután, hogy megismerkedtek, és Charlie-t megragadta a lány szépsége, törékeny teste, mediterrán szenvedélye és bájos olasz akcentusa. Amint Charlie megtudta, hogy Susanna folyékonyan beszél olaszul, *lingua toscana in bocca romana*, lecsapott rá. Egy hét se telt bele, és szerelmespár voltak, s Susanna felbecsülhetetlen értéket jelentett a Lamborghini-ügyek intézésénél.

A harmadik asztalnál ült Charlie „társa”, valójában alkalmazottja. Lenny Barish húszéves volt, de élete utóbbi három éve azzal telt, hogy telefonon intézkedett, folyton-folyvást telefonált. Ő nem kiabált, nem sopánkodott. A távolabbi falon Nyugat-Németország és Olaszország térképe díszelgett, rajzszöggel odaerősítve. Olasz ruhái és angol cipői, minden hivalkodása ellenére Charlie Babbitt nem volt több, mint használtautó-kereskedő, aki kölcsönök segítségével működött.

Miközben Lenny a hangot hallgatta a vonal túlsó végéről, Charlie üvöltése abbamaradt egy pillanatra, bár sűrű szemöldökét továbbra is összevonta, s látszott, hogy bármikor ugrásra kész. Mérgesen szippantott cigarettájából.

– Nem, uram – nyöszörögte Lenny –, beszéltem Babbitt úrral a dolgról, éppen ma reggel. – Könyörgően nézett Charlie-ra, segítséget remélve, intett is felé, de Charlie Babbittnak megvolt a maga baja, ami kiborítsa.

– Igen, igen, öt és fél hete! – ordította Charlie a kagylóba. – Hete! Hogy a francba, harmadszor se tudsz zöld ágra vergődni a környezetvédekkel?

Lenny szerencsétlen ábrázatot vágva kandikált a telefonkagyló mögül, amelyen keresztül épp az ezüst Lamborghini aggályoskodó majdani tulajdonosával csatározott. A harmadik elutasítás a környezetvédek részéről új hír volt számára, és rossz hír.

– Ühm, igen, uram – mondta síri hangon –, végleg tisztázzuk a környezetvédekkel. Csak egy... esetleg két nap még...

– Te igazán tudod, hogy mi a dörgés – mérgelődött Charlie. – Hat kocsi, és mindegyiket háromszor: az összesen tizenhatsz! Egész rendesen hagyod kirúgni magad! Mi vagy tulajdonképpen, szerelő vagy NASA-ügynök? Piacra kell dobnunk azokat a rohadt kocsikat! Nem egy ócska kis autómúzeum ez, mi kereskedünk! Beledöglöm! Segíts kimászni, cseszd meg!

Lennyt közben lassan kiverte a veríték, mivel a vevő a vonal másik végén fokozta a nyomást.

– Kérem, uram, nem hiszem, hogy ez szükséges – makogta, s könyörgően integetett Charlie felé, hogy lépjen közbe.

De Charlie ügyet sem vetett Lennyre.

– Na és mit mondjak a hitelezőmnek? Kétszázezerrel lógok neki! Igen! Ezer! Három nulla! – Cigarettyját tajtékozva vágta egy teli hamutartóba, s rögtön másikra gyújtott.

Susanna befejezte a telefont, „Ciao, grazie”, mondta, és letette a kagylót. Vékony csuklójára simuló órájára pillantva összerezett. Charlie felé nyújtotta kezét, és az órájára mutatott. Úton kéne már lenniük, hisz mindjárt tizenegy, és egy örökkévalóság, míg kijutnak a városból a pénteki csúcsforgalomban. Palm Springs jókora távolság, és Susanna nem akarta, hogy éjszaka hajtsanak át a sivatagon. Charlie háromnapos, ünnepélyes hétvégi kiruccanást ígért neki; amit meg kellett ünnepelni, az egy héttel korábban történt.

Charlie egy pillantást lövellt Susanna felé, biccentett egyet – ami azt jelentette: „Nyugi egy percre. Balhé van. Csak egy kicsit várj még!” –, és folytatta a telefont, ami úgy kihozta a sodrából.

– Már tizenegy nappal ezelőtt elvihette volna a kocsikat. Roszszabb, mint egy kullancs! Korbáccsal és egy székkal a kezemben tartom vissza.

Susanna észrevette, hogy Charlie-n egyre jobban eluralkodik a pánik. Megcsördült a telefon, a harmadik is, Susanna asztalán. Charlie szemével Susannára bökött, jelezve, hogy vegye fel. A lány kivette füléből az arany karika fülbevalót, felemelte a kagylót, és kedvesen belészólt: „Babbitt Álomautó”. Válaszul egy hang mérgesen rákiabált.

– Igen, uram – hebegte Lenny –, tudom, hogy a megállapodás négy hétre szól. – Kétségbeesetten hadonászva igyekezett magára vonni Charlie figyelmét, de Charlie ügyet se vetett rá, vívta a maga csatáját, a végsőkig hadakozva.

– Figyelj! Próbáld meg jattal – erőszakoskodott tovább Charlie. – Mennyit kereshet hetente egy ilyen alak a környezetvédőknél? A fene... – De itt abba hagyta, mert észrevette, hogy Susanna ijedten mutogat, kezében a kagylót szorongatva; Charlie leolvasta az arcáról, hogy ez most valóban fontos.

– Wyatt az – közölte, mikor Charlie végre rá figyelt –, a kölcsön miatt – fürkészte Charlie arcát.

Charlie nem válaszolt, de arca hirtelen megmerevedett, szeme, mint két barna üveggolyó.

– Ha nem kapja meg a pénzt fél hatig – folytatta Susanna –, foglaltat. Pontosan így: lefoglaltatja az összes...

– Majd visszahívlak – vetette oda a szerelőnek Charlie, és letette, mielőtt az válaszolhatott volna.

– ...autót – fejezte be Susanna.

Charlie Babbitt csinos arcán kópés vigyor jelent meg. Kisfiús, de ugyanakkor férfias, győzedelmes, ellenállhatatlan mosoly. Susanna, még mindig gyanakodva, egy lépést tett hátra, indulatosan megrázta a fejét: nem! Bármiről van is szó, ő nem akar részt venni benne. Halhatatlan lelke már így is épp elég veszélynek van kitéve amiatt, hogy kapcsolatba került Charlie Babbitt-tel.

Charlie gyengéden átfogta jobb karjával a lány derekát. Hangja mély és megfontolt volt, mintha mi sem történt volna, mintha ez az egész az élet természetes velejárója lenne.

– Mondd neki – hogy nem érted. Kedden kitöltöttem a csekket. Láttad, hogy aláírtam, a többi irattal együtt. És én magam adtam át a kézbesítő lánynak.

Susanna továbbra is elszántan csóválta a fejét. Nem tudta pontosan, miről van szó, de azt igen, hogy rettenetes hazudozás folyik, legalábbis annak alapján, amit hallott. Három hete fültanúja volt annak, hogy Charlie Babbitt készül valamire – kénytelen hallani, amilyen közel áll egymáshoz a három íróasztal, és amilyen hangon Charlie a telefonba beszél –, de ő nem akart benne lenni, tudni sem akart róla. Azért vették fel, hogy Olaszországgal tartsa a kapcsolatot, mivel olasz volt, és folyékonyan beszélte a nyelvet, de semmi több, ennyi köze az egészhez. Bár a lelke mélyén érezte, hogy nem csupán ennyi, mert nagyon erős szálak kötik Charlie Babbitthez. Charlie igényt tart rá, és jogos igényéről Charlie csak ritkán mond le.

Charlie ráérvén végighúzta a kezét Susanna dús, göndör, fekete haján, és a hangja még mélyebb színezetű lett.

– Kérlek! Szükségem van rá – mondta gyengéden.

Ez az, amivel Charlie mindig hatni tudott rá, és most is kezdni levenni a lábáról. Susanna haragudott magára, hogy hagyja, mérges volt Charlie-ra, mégis odafordult a telefonhoz, és felvette. Megint megnyomta a gombot.

– Nem értem, uram – visszhangozta –, Babbitt úr kedden kitöltötte a csekket. A többi irattal együtt, magam is láttam. És én adtam át személyesen a postáslánynak. – Háta mögül hallotta Charlie megkönnyebbült sóháját. – Egy pillanat, a másik vonalon... – S ezzel a lány félretette a kagylót. – Fél hat – ismételte Wyatt szavait –, semmi alkudozás!

Charlie Babbitt agya beindult, vagy nyolcvan mérföldes óránkénti sebességgel, teste idegesen rángatózott.

– Mi lenne, ha megkérné a könyvelőjét, hogy még egyszer ellenőrizze a számlákat? Szívességből neked. A te dolgod – munkád – lesz intézkedni, ha baj adódna.

Susanna összerezett, de szó nélkül nyúlt a telefon után.

– Megkérné a könyvelőjét, hogy ellenőrizze még egyszer a számlákat? Az én kedvemért. Az én dolgom, ha esetleg valami baj van...

Susanna nem tudta befejezni a mondatot, egy hatalmas csattanás félbeszakította. Lenny felé fordult, aki elkeseredésében öklével a fémasztal oldalát verve próbálta magára vonni Charlie figyelmét. Szeme, mint két hatalmas, könyörgő korong, arcáról izzadságcseppek peregtek a gallérja alá. Rekedt hangon, szinte sírva beszélt a kagylóba.

– Igen, uram, amint Babbitt úr visszatér a tárgyalásról.

Charlie végre megértette, hogy a fiú nagyon elkeseredett, s megindult az asztala felé. De ekkor Susanna szólt hozzá, s az ő hangja is izgatott volt. Tétován állt meg kettőjük között.

– Charlie! Ide figyelj! Fél hat – mondta, szinte betűzve.

Charlie Babbitt magába roskadva csukta be a szemét egy pillanatra. Mély lélegzetet vett, agya közben gyorsan cikázott, akár a laboratóriumi útvesztőből kivezető utat kereső patkányé. És persze elért egy kiskapuhoz, ami azért elég nagy ahhoz, hogy bejusson rajta egy fénysugár a laboratóriumi patkányhoz.

– Rendben van – szólalt meg türelmetlenül. – Ide figyeljtek! Én most úton vagyok Atlantába. De ki van készítve az asztalomra egy csekk, és a kitöltése az első teendőm hétfőn. Kitűnő megoldás! „Kérem, ne csinálja velem, hogy ezt teszi Babbitt úrral... Az állásomba kerülhet!” Oké?

A lány mogorván nézett, nemcsak mert lelkiismeret-furdalása volt, hanem mert bántotta Charlie türelmetlen viselkedése. Többször megesett már, hogy szinte forrongott magában Charlie hányaveti modora miatt. Mégis a telefon után nyúlt ismét.

Charlie azonban Lennyre figyelt, aki mentőakcióba kezdett az ő életéért.

– Uram, én nem tenném ezt – hörögte kétségbeesetten. – Amíg nem beszélek személyesen Babbitt úrral... Ühm, a telefonszámát kéri? Nos... – Lenny pillantására Charlie határozottan megrázta a fejét.

– Nem lehet, uram, úton van éppen, és...

Odafordult, arca borús, szemé hideg, akár a Bering-tenger.

– Talán valami épületes ötleted van, picinyem? – sziszegte. – Most az egyszer, kivételesen.

Susanna visszakozott, és összeszorított foggal gondolt arra, hány oldalról szorongatják Charlie-t.

– Hívd majd fel, ha megérkezel – mondta.

– Charlie! – bömbölt Lenny Barish.

Charlie Babbitt egy kuktában érezte magát, melyből, ha a szelepe kiolvad, minden kifut. Hát itt van ő, aki megpróbál kézben tartani mindent, és közben bizonytalanságban él, kölcsönpénzen, kiszabott ideig. Az, ahogy Lenny kétségbeesetten a nevét kiáltotta, az utolsó csepp volt a pohárban. Odarontott, és jobb keze egyetlen határozott

mozdulatával mindent lesöpört Lenny asztaláról – telefonkönyveket, aktákat, iratokat, mindent a földre sodort –, a fiú pedig kővé meredve nézte.

– Mi... a hézag? – sziszegte Charlie a fogai között, vészjóslóan.

Lenny ádámcsutkája fel-alá járt, ahogy levegő után kapkodott.

– Bateman úr vissza akarja mondani az autórendelést, és Webb úr is vele együtt. Visszakövetelik az előleget. – A mondat végét szinte már suttogta, hiszen tudta jól, hogy az előleg a múlté, halvány emlék, ami soha nem támad már fel.

Charlie lehunyta a szemét, és hallgatott.

– Találtak két autót a Valley Motorsnál – folytatta Lenny –, és azokat vennék meg inkább.

– Charlie, légy szíves! – könyörgött Susanna.

Teljes nyugalommal fordult a lányhoz – indulatai kimerültek a Lenny elleni dühkitörésben.

– Wyatt tudni szeretné, hol vannak az autók.

Charlie bólintott. Világos. Ez bejött.

– Mondd meg neki az igazat, hogy fogalmad sincs róla.

Charlie-n kívül senki sem tudta; a négy autó volt mindene, a végző adu, az utolsó szalmaszál. Visszafordult Lennyhez, és most már békésen utasította.

– Mondd azt Batemannek, hogy most csörögtem a másik vonalon. Elrendeztem mindent a környezetvédekkel, és... – Habozott, küszködött önmagával, végül egy nagy sóhaj kíséretében megadta magát. – Add elő, hogy ötezret engedek kocsinként. Mert értékelem a türelmüket.

Lenny hálásan biccentett, majd felvette a kagylót. Susanna letette a kagylót, és Charlie-ra nézett.

– Hétfő – mondta. – Wyatt hajlandó hétfőig várni.

Hétfő. És ma még csak péntek van. Előtte egy szabad hétvége, pihenés, aranyélet, semmittevés. Charlie megkönnyebbülten sóhajtott, testéből egy csapásra eltűnt a feszültség, csak a nyaka és a vállá fáj pokolian.

Susannára nézett; akkor vette először szemügyre aznap a lányt. Az övé. Mellette állt a bajban, és ezért hálás volt neki. Csodálatos hétvégét rendez neki, hogy viszonozza. Milyen szép lány! Charlie szeme gyönyörködve pásztázta végig Susanna filigrán testét. Imádni való volt, egy csöpp olasz pukancs, a fekete göndör haja, az a két

tüzes szem, micsoda isteni falat, meg kell örülni tőle! Odahajolt hozzá, átfogta vékony vállát, magához vonta, és megcsókolta kihívó, piros ajkát.

– Na. Jöhet Palm Spring?

Susanna nagy, fekete szeme tágra nyílt a csodálkozástól.

– Ezek után?

– Egy kis malőr... Semmi több.

– Semmi több? – kérdezett vissza Susanna. A tombolás, a kétségbeesett telefonok, az örjögő ugrabugrálás... Egy kis malőr.

Charlie nyeglén megrántotta a vállát.

– Majdcsak előkerül Eldorf a hat kipufogócsővel – mondta bizakodóan. – Amik az átállításhoz kellene. Utána tesztelés a környezetvédeknél, leszállítom a kocsikat, visszafizetem a kölcsönt... és... – Megállt, hogy fokozza a feszültséget, majd folytatta. – Nyolcvanezer tisztán. – És bedobta legcsábosabb mosolyát, a kis kópést. – Néhány telefont megért.

A nap lebukóban volt a nyugati hegyek mögött, az ezüst Ferrari pedig nyolcvan mérföldes sebességgel falta a kilométereket, át a sivatagon. Még megcsillantak a felhők a sötét égbolton a nap utolsó sugaraitól, de fönt a csillagok már a közelgő éjszakát köszöntötték.

Susanna Palmieri összeborzongott; lenyűgözte a sivatag fölötti végtelenség, jelentéktelennek érezte magát.

Susanna mostanra letett arról, hogy Charlie-től magyarázatot várjon. Charlie egy rejtvényekbe és találos kérdésekbe burkolt talány. Vajon Charlie-nak ugyanolyan, vagy legalábbis majdnem ugyanolyan mélyek az érzései, mint neki? Ilyesmiről soha nem beszélt, soha nem nyilvánított érzést iránta, a türelmetlenséget kivéve. Egyáltalán, kedveli őt? Vajon képes mást is szeretni, nemcsak saját magát?

Mikor együtt voltak, szerelmeskedtek, Susanna többször meg mert volna esküdni rá, hogy igen. Charlie vérmes volt, de gyengéd is – odabújt hozzá, finoman, odaadóan csókolgatta. Susanna tudta, hogy tetszik Charlie-nak; kiolvasta a szeméből, sóvárgó nevetéséből, ahogy szinte magába szívta egész lényét.

De mihelyt ismét magára húzta ruháját, egy egészen más Charlie lett belőle; az a Charlie Babbitt, aki szemével örökké a nagy lehetőségeket kutatja, puhatolózik mások gyengéi után, hogy aztán

a maga hasznára fordítsa azokat. Ahol más ábrándozott, Charlie biztos, hogy a földön járt. Susanna szerelmes volt belé, de abban nem volt biztos, hogy szereti-e.

Az utolsó tíz mérföldön csendben ült, szemét Charlie-n tartva, de nem tudott semmit leolvasni az arcáról. Charlie a kormányon tartotta mindkét kezét, mereven előrebámulva saját gondolataiba merült; gondolataiba, melyeket nem osztott meg, sem most, sem máskor. Susanna tudta, hogy Charlie nem annyira magabiztos az autóügyben, mint mutatja. Valami komolyan aggasztotta. A rövid idő alatt, amióta együtt éltek, Susanna megtanulta, hogyan magyarázza a jeleket.

– Nem azért, hogy piszkáljalak, de mit gondolsz, nem kéne mondjuk tíz-tizenkét szót szólnod hozzám? – kérdezte egy idő után.
– Mielőtt odaérünk a szállodába.

Charlie Susannára nézett, aki szemöldökét kérdőre ráncolva nézett vissza rá.

– Vedd úgy, hogy szerelmi előjáték – tette hozzá szárazon.

Charlie arca elégedetten felragyogott. Olyan kis nő ez a földi tünemény, aki nem fél tőle és mástól sem.

– Örülök, hogy végül sikerült összehozni a pénteket is – mondta könnyedén –, így három teljes napig beszélhetsz velem.

– Nézd – mondta Susanna határozottan –, kérd le telefonon az üzeneteidet! Tudom, hogy csak egy kis malőr volt, de...

– Szóval szerinted ezen gondolkodom – nevetett Charlie, de feszültség volt a hangjában is, a tekintetében is.

– Jézusom, csak nem egy másik nő jár a fejedben – bökött oda Susanna csipkelődve.

– Esetleg három nő – vágott vissza Charlie.

– Lehet, hogy kerestek. – És Susanna már tárcsázta is a szolgálat számát az autótelefonon.

– 3-0-1-9 – jelentette a telefonkezelő hangja.

– Babbitt – mutatkozott be Charlie kurtán.

Susanna gondterhelt arccal figyelte, aggódott érte.

– Két hívás bizonyos Bateman úrtól. Kéri a számát?

– Nem – felelte Charlie, elfordítva fejét Susannától.

– Értem – mondta a kezelő. – Aztán van még egy... – Hirtelen elcsuklott a hangja. – Jaj, a mindenit... – suttogta alig hallhatóan.

Charlie és Susanna egymásra nézett. Hát ez?

– Még egy hívás volt, öö... John Mooney úrtól. Az üzenet szerint ő az ön édesapja ügyvédje. Cincinnati-ben. Az... édesapja meghalt.

Susannának elállt a lélegzete, és Charlie-ra meredt. De Charlie-nak a szeme se rebtent, csak hallgatott.

– A... ühm... a temetés vasárnap lesz – folytatta zavartan a telefonos –, ő nem tudta önt elérni, de meghagyta a számát.

Charlie azonban letette a kagylót. Lába a gázpedálra tapadt, most is nyolcvannal ment, és bambán meredt az útra, de volt benne valami határtalan feszültség, amitől Susannában nyomban szájalom ébredt. A lány szemei megteltek könnyel. Az apja. Iszonyú!

– Jaj, Charlie – suttogta. – Bírod még?

Charlie válasz nélkül levette a lábát a gázpedálról, amitől az autó lassulni kezdett. Kihúzódott a leállósávra, fékezett, és a Ferrari megállt. Charlie pedig ült, nézett maga elé, csöndbe burkolózva, mint egy borostyánba kövült légy.

Susanna a kezébe tette kezét, puhán átfogta a vállát, mintegy jelezve, hogy azért ő itt van neki.

Charlie felé fordult.

– Ugrott a hétvége, sajnálom, szívi.

– Te a hétvége miatt sajnálkozol? – Charlie szavai annyira nem illettek a helyzethez, hogy Susanna alig hitt a fülének. – Charlie! – húzta közelebb a férfi arcát egy könnyed kézmozdulattal, hogy a szemébe nézzen.

De Charlie került a tekintetét.

– Nézd – motyogta, és még mindig nem nézett a lányra –, mi gyűlöltük egymást. Egyenesen... *gyűlöltük*.

Susanna nem gyűlöletet érzett a hangján, sokkal inkább fájdalmat. Bántja vele, vagy nem, Susanna megsimogatta Charlie fejét, ahogy egy anya simogatja a gyermekét, féltő szeretettel.

– Kétéves voltam, amikor anyám meghalt. Ketten maradtunk, ő meg én.

Susanna az ajkába harapott.

– És... vert?

Charlie nem felelt azonnal.

– A lelkemet. – Mélyről törtek fel belőle a szavak, a legbensejéből. – Bármit csináltam, neki soha nem volt elég jó. Az a pár négyes a bizonyítványomban, az ötösökről megfeledkezett. A focimeccs

viszont a város érdeme volt! – mosolygott keserűen Susannára. – Én tele voltam feszültséggel...

Egy pillanatra elhallgattak, a gondolataikba merültek mind a ketten.

– Veled megyek – szólalt meg Susanna.

Charlie megrázta a fejét.

– Aranyos tőled – mosolygott –, de semmi értelme.

– Akarok menni – jelentette ki Susanna –, ez az értelme!

De Charlie ismét megrázta a fejét, csökönyösen, mint Susanna az imént, s csak ennyit mondott:

– Nyugi.

Susanna sértődötten húzódott el, kezét is levette Charlie fejéről. Igen, megint! A felszínes Charlie eltávolította magától, mérföldek-re taszította. De nem teljesen. Fején nyugvó kezének melegéből Charlie érezte, hogy összetartoznak. Ekkor elesetten és magányosan Susannához hajolt.

– Folyton elfelejtem, hogy kivel beszélek – mondta halkán, szomorú mosollyal.

Susanna magához húzta Charlie fejét, és egy csókot nyomott a hajába. A keserű percekben a boldogság szikrája dobbantotta meg a szívét, hatotta át a lelkét. Charlie-nak szüksége van rá!

Második fejezet

Visszafelé száguldv a sivatagban, Charlie ideges és rosszkedvű volt, de Susanna ezt úgy tekintette, mint apja váratlan halálhírének természetes következményét. Ahogy haladtak nyugat felé, rövid, szaggatott mondatokban nagyjából elmondta a lánynak, hogy mi a terve. Kiteszi Susannát a lakásánál, hogy becsomagolhasson, ő Susanna Volvójával hazamegy, és előkerít egy öltönyt a temetésre. Ezek a kutya hitelezők állandóan a nyomában vonyanak, még csak az hiányzik, hogy meglássák Los Angelesben a Ferrarijával, és ne adj' isten megjelenjenek a lakásán, úgyhogy rohan vissza, és Susanna lakásában intézi el az utazással kapcsolatos telefonokat. Susannánál töltik a péntek éjszakát, kora reggel kimennek a repülőtérre, ebéddőben már Cincinnati-ban lesznek, éjszakára kivesznek egy szállodai szobát, elintézik a temetést, és rögtön utána haza. Ami pedig a Palm Springs-i hétvégét illeti, Charlie megígérte Susannának, hogy kárpótolni fogja.

Mire Charlie megérkezett, Susanna mindent becsomagolt. Ő azonban lehorgonyzott a telefon mellett arany lapszélű noteszával. Lefoglalt két első osztályú helyet, aztán felhívta a cincinnati Broadhamet, és rendelt egy kétágyas szobát.

– Nem, csak holnap éjszakára. Az első dolgunk lesz vasárnap reggel, hogy kijelentkezünk.

Ahogy elrugaskodott a gép a kifutópályáról, Charlie sietve lehajtott két Chivast, befészkelte magát az ülésbe, arccal az ablak felé, és elaludt. Susanna, magában maradva, kaviáros falatkákat majszolt, és állott pezsgőt kortyolgatott. Hígnak érezte magát, mint amilyen az ital volt; minden gyöngyöző buborék elszállt már belőle. Charlie Babbitt megint kizárta az életéből.

Charlie a guruló zsúrkocsi hangjára sem ébredt fel, és Susanna nem szólt neki. Rengeteg minden nyomta a vállát, nem csoda, hogy kimerült. Susanna, belesüppedve magányába, csipegetett egy keveset a homársalátából, és csak egy fél darab csirkét evett meg.

Nem sokkal a leszállás előtt Charlie kinyitotta a szemét, éhesen, mint egy farkas. Mikor a piros sapkás légikísérő sajnálattal közölte, hogy már elzárták az ételt, minden tálcát elraktak, és leszálláshoz készülődnek, Charlie bedobta az egyes számú mosolyát, a szívödöglesztőt, és lágyan azt búgta:

– Nahát! Nahát! Bocsásson meg, hogy ennyi gondot okozok, de ma még egy falatot sem ettem, és menten éhen pusztulok.

Nem telt bele hat perc, már jött is vissza a légikísérő, tálcáján hideg rák, gombás filé („Én nem is kaptam filét”, elégedetlenkedett Susanna magában), krumplis fánk, saláta, piskótatekerces, csokoládéparfé, forró kávé és kenyér.

– Így megfelelő? – kérdezte lélegzet-visszafojtva a kisasszony.

A szívödöglesztő mosoly lassan terült szét Charlie arcán, míg szeméhez nem ért.

– Megmentette az életemet – fuvolázta –, nem is tudom, hogy háljaljam meg.

Egyet találhat, gondolta Susanna olaszul, és figyelte Charlie-t, milyen farkasétvággal hányja magába az ételt. Egyet találhat!

A szálloda meglepte Susannát. Tágas volt a Broadham, és egykor bizonyára elegáns is, de már megkopott. Idejétmúlt márvány előcsarnoka, poros, csorba kristály gyertyatartói levitézlett méltóságukkal sokkal inkább a múlt századi fényűzésre emlékeztettek, mint modern korunkra. Charlie Babbitt mindenért rajongott, ami új... csillogó-villogó-ragyogó és korszerű. És ez más volt.

Mire bejelentkeztek, és elfoglalták lepusztult szobájukat, Susannát rettenetes fáradtság kerítette hatalmába a talpától a feje búbjáig. Nem kívánt mást, mint aludni: holnap a temetés, megint fárasztó nap, és a mai se nevezhető könnyűnek. Homályosan látott valamit az omladozó, magas mennyezetből, a kopott falakból, a rongyos bársony függönyökből, de igazából csak az öblös fürdőkádát és a nagy dupla ágyat vette észre. Habos fürdőben alaposan megáztatta magát, majd szinte azonnal álomba zuhant.

Mellette Charlie órákig feküdt álmatlanul, egyik Luckyról a másikra gyűjtött, és bámult a sötétbe.

A vasárnap reggel még nagyobb meglepetést tartogatott. Mikor Susanna előjött a gardróból szolid, kétrészes, fekete ruhájában, fekete harisnyában, Charlie épp a tükör előtt igazgatta diszkrét nyakkendőjét. Mint akit kicseréltek. Esküdni mert volna rá, hogy így van.

Sose látta még Charlie-n ezt az öltönyt, de valahogy – a hagyományos fazon vagy a sötét csíkos anyag tette-e – mintha a heves, forrófejű Angelóból ifjú keleti üzletemberré változott volna, akinek a becsületességéhez, józanságához kétség nem férhet. Nincs az a hollywoodi használatú-kereskedő, aki így néz ki! Csak mikor feltette elmaradhatatlan napszemüvegét, rémlett valami Susannának a régi Charlie Babbittből.

És ami a legfurcsább volt, hogy ez a méltóság nem tűnt póznak, vagy színes egyénisége újabb felületes megnyilvánulásának. Inkább nagyon is igaznak.

A bérelt autó már ott várakozott a szálloda díszes forgóajtaja előtt. Az elegáns fekete Lincoln ugyancsak illett az alkalomhoz, s újabb meglepetésként hatott – bár Susanna nem tétélezte fel Charlie-ról, hogy képes lenne egy nyitott, piros Cadillacen gördülni be a temetőbe.

Némán ültek egymás mellett, a kocsi nesztelenül gurult a cincinatti belváros utcáin a külváros irányába. A betont, téglát és acélt fű váltotta fel, meg fák, kis vidéki házak, távolabb terebélyes villák emelkedtek a kényelmes, fotocellás kapuk mögött, végül a Lincoln ráfordult a temető kőkerítéséhez vezető útra. Az 1935-ben létesített Memorial Park festői helyen terült el, körülötte hegyvonulatok, zöld pázsit; ciprusai és fűzfái alatt sok ezer lélek várta a márvány kriptákban és gránittáblák mögött az ítéletnapot.

Egy kis dombtetőn, a park egyik legszebb helyén, egy kis csoport temetésre várakozott. Tíz-tizenkét ünnepélyes arcú, fekete ruhás ösz férfi és nő álldogált egy sírgödör körül. A szikrázó kék nyári égen kívül egyetlen szín virított, a püspöki palást vöröse és a sötét-piros rózsakoszorúk, a koporsón aranybetűkkel mértéktartó felirat: „Sanford Babbitt”.

Az autó megállt, Charlie kiszállt, megigazította öltönyét. Minden szem felé irányult.

– Gondolom, terád várnak – mondta nyugodt hangon Susanna.

Charlie kihúzta magát, és megindult felfelé a dombon, körös-körül néma csend. Néhány lépéssel hátrább Susanna követte. Oldalt

álltak meg; az egyszerű gyászszertartás elkezdődött, de ők nem vettek részt a válaszolgatásban, nem énekelték a himnuszt, bár Susanna nem tudta megállni, hogy keresztet ne vessen, amikor a pap e szavakat mondta:

– Én vagyok a Feltámadás és az Élet. – A mozdulat ösztönös volt.

Gyorsan véget ért a szertartás, Charlie egy marék földet dobott apja drága bronzkoporsójára egy szemrebbenés és egyetlen könnycsepp nélkül. Charlie intésére Susanna lassan megindult lefelé a dombon a kocsihoz, Charlie pedig az egyik gyászolóhoz lépett, és kezét fogott vele. John Mooney lehetett, az öreg Babbitt úr ügyvédje. Susanna nem hallotta, hogy mit beszélnek, de látta, hogy Mooney elővesz egy kulcsomót, leakaszt róla néhány kulcsot, odaadja Charlie-nak, aki szivarzsebébe csúsztatja őket.

Charlie Babbitt vissza se nézett, úgy ballagott le apja sírjától. Beült az autóba Susanna mellé, és csak ennyit mondott:

– Van egy kis változás. Nem baj? Még egy éjszakára itt maradunk Cincinnati-ban, el kell intéznem valamit, mielőtt elmegyünk.

– És most hova? – kérdezte Susanna, mikor Charlie beindította a motort.

– Majd meglátod, ha ott leszünk.

– Hol *ott*? – erősködött.

– East Walnutt Hills.

Walnutt Hills Cincinnati-nek az a negyede volt, ahol kevés a járókelő, és kicsi a forgalom. Pazar villák, szinte már paloták – igen, ez a helyes kifejezés –, mindegyik legalább négy hektáros parkkal. Itt a szomszédok nem hajolnak át egymáshoz a hátsó kerítésen egy kis csevegésre, és nem szaladgálnak be egymás konyhájába; nem, ez nem ilyen hely, itt minden azt sugallja: „pénz”, mert kimondani méltóságon aluli.

– Hát itt az otthon, az édes otthon – mondta Charlie gúnyosan.

Susanna lenyűgözve szállt ki az autóból Sanford Babbitt hatalmas, kőoszlopos kastélya előtt. Itt nevelkedett Charlie, amíg azon a rejtélyes, szörnyű napon el nem hagyta otthonát – mint fiatal süvölvény.

Charlie kikászálódott a Lincolnból, és felvitte a bőröndöket az elülső lépcsőn.

– Eszembe nem jutott volna... hogy te... ilyen helyről... – motyogta Susanna, miközben mohón szívta magába az új és különös

világot, s próbált rendet teremteni a fejében. Ez itt az a Charlie Babbitt, akit nem ismert.

– Köszt – mondta Charlie röviden.

– Nem úgy értettem.

De Charlie nem figyelt rá. Ledobta a táskákat, és megindult két autó felé, melyek ott álltak egymás mellett a kocsi felhajtó alatt – innen lehetett bejutni a garázsba. Barna-ezüst Rolls-Royce az egyik, de Charlie szeme a másikra tapadt.

1949-es Buick Roadmaster sportkocsi volt ez, az utolsó évjárat, mielőtt a legyezőfarkú Brontosaurus megjelent. Sötét krémszínűre festették, és szinte hivalkodóan ragyogott; látszott rajta, hogy türelmes kezek suvicsolták és fényezték. Tökéletes volt rajta minden, a könnyed krómozástól az élénkpiros bőrülésekig, a lökhárítótól a szablyafogazatú első rácsig, a motorháztetőn lévő Buick jeltől az állítható szélvédőig. Gyönyörű volt, nem mindennapi; és Charlie különös elismeréssel szemlélte.

A kéttonnás Rolls-Royce látványa Susannát is lenyűgözte.

– Tözsdeügynök volt?

– Befektető bankár – felelte Charlie, de egy pillanatra sem vette le szemét a Buickról. – Jól tartják őket. – Szeretettel végigsimította a motorháztetőt.

Susanna szeme most átsiklott a Rollsról a Buickra.

– Hát ez autó! – mondta elismerően.

– Amióta élek, ismerem ezt a kocsit – mondta Charlie elfogódva –, de csak egyszer vezettem.

Olyan hangon mondta, hogy Susanna válaszul felé kapta a fejét. De Charlie nem fogadta a tekintetét, és nem is szólt többet.

Egy nagy, kővel körülrakott virágágyásban gyönyörű rózsabokor-gyűjtemény virított. Susanna szerette a virágokat, és fel is ismert néhány igazán ritka fajtát. De hervadoztak, a levelek porosak voltak, a bimbók elbarnulva csüngtek.

– Meg kéne öntözni ezeket. Elpusztulnak.

Charlie megvető pillantást vetett a rózsákra, olyan lesújtót, mint-ha ott menten kiirtaná a bokrokat.

– Kit érdekel? – vetette oda. Újabb meglepetés. Vajon miért harragszik ezekre a rózsabokrokra?

Susanna felment Charlie után a lépcsőn a bejárati ajtóig, és várt, míg Charlie előhalászta a Mooney-tól kapott kulcsokat. Beléptek,

és a lánynak a lélegzete is elállt a pompától. A magas előcsarnokból hátul széles lépcsősor indult fölfelé; kétoldalt, egymással szemben hatalmas, vagy kilenc láb magas barokk tükörpár, melyekben úgy verődött vissza Charlie és Susanna, a végtelenbe veszve, akár egy reneszánsz festmény. A ház kihalt volt; vasárnap lévén, a személyzet szabadnapot kapott Sanford Babbitt temetése miatt.

Charlie belökte a nappaliba vezető ajtót. Erős szag ütötte meg az orrukát, citromolajos bútorfényező és áporodott levegő keveréke, ami olyankor terjeng, ha nem szellőztetnek, és a por összegyűlik a bútorkárpitokon, függönyökön, még ha porszívóznak is. A szoba óriási volt, a földön gazdag keleti szőnyegek, rajtuk súlyos antik mahagónibútorok feszítettek fenségesen.

A falakon aranykeretes olajfestmények függtek méltóságosan, nem éppen értékesek, a nem túlzottan eredeti akadémikusok keze művei. De az egészből valami lenyűgöző fényűzés áradt, a pénz, a végtelen fekete csönd varázsa. Egy ilyen teremben elképzelhetetlen a kacagás, a dühödtt kiabálás, de még a szerelmi szenvedély sóhajai is. Ezt a szobát nem érzelmeknek – ünnepélyes alkalmaknak rendezték be. Bár dűltak itt már szenvedélyek is, a maguk teljes nyerseségével, durvaságával.

Charlie Babbitt elidőzött kicsit az ajtóban, szeme végigvizsgálta a szoba minden centiméterét. Arckifejezéséből semmit nem lehetett kivenni, ezért Susanna megkérdezte: „Mi van?”

Charlie nem nézett rá, magával volt tárgyalnivalója, nem a lánnyal.

– Mikor megmondtam neki, hogy elmegyek... éppen... itt álltam. Ő ott ült... azon a széken. – Megrázta a fejét, mintha ki akarná hajítani belőle az emléket, majd kézen fogta Susannát, és végigvezette a házon. Megmutatta az óriási konyhákat – kettő volt, mindegyik férfi személyzettel –; az ebédlőt, falain karos gyertyatartókkal és mennyezetéről mélyen benyúló csillárral a húszszemélyes asztal fölött; a pazar könyvtárt, melyben bőrkötéses, aranyozott lapszélű könyvektől roskadozó magas polcok sorakoztak; a második emeleti hálószobák végtelen sorát – mindegyikben márványkandalló és baldachinos ágy; odébb a márvánnyal burkolt fürdőszobákat.

Mindezek után Susanna tetszését a harmadik emeleti, egyszerű szoba nyerte meg leginkább, ahol Charlie kisfiú korában lakott. Igazi fiúszoba volt, talán egy filmből lesték el: priccyszerű ágy,

a falakon baseballütők, ezüstös repülőgépmakettek, például Migeek és F-14-esek. Mindent megőriztek pontosan úgy, amilyen annak idején volt, mikor Charlie elment hazulról, még a viseltes ruhákat is a szekrényben.

Susannának nehéz volt kapcsolatba hoznia Charlie Babbittet, akit ismert – a gyors beszédű, tettekés, józan Charlie-t – ezzel a priccsel, könyvespolccal, melyen efféle klasszikusok sorakoztak: *A kincses sziget*, *Robin Hood*. Nehéz volt, de jóleső és megkapó. Abból a Charlie Babbittből kapott itt valamit, akit Los Angelesben senki sem ismert rajta kívül.

Turkált egy kicsit Charlie szekrényében, régi vackokat, papírfecniket húzott elő, majd leült a földre, hogy átnézegeesse őket. Fényképek, monogramos albumok, egy Kiss-plakát, régi kislemezek. Különös érzés volt egy kis magánutazást tenni Charlie múltjában. Felpillantott. Charlie széles vigyorral nézett le rá.

– Jaj, de vicces!

– Egy hóbortos lánynak, akinek szép füle van... – jegyezte meg Charlie.

– Nem vagyok hóbortos, csak érdeklődő. Te voltál az egyetlen gyermeke. Amikor megszülettél, hány éves is volt? Negyvenöt körül? Már talán le is tett arról, hogy gyereke legyen. – Susanna ajkába harapott, mielőtt folytatta volna. – Kellett hogy szeressen.

Charlie közelebb hajolt, és babrálni kezdte a lány fülcimpáját.

– Miért utált téged? – kérdezte váratlanul Susanna.

– Rózsaszín fülecske... egy kicsit hegyeskés... Itt ni. – Apró harapdálások következtek, még egy kis babrálás, és Susanna már tudta, Charlie mit szeretne. Nem akart az apjáról, a rokonságáról beszélni. Le akarta vetni temetési ruháját. Ölekezni akart itt, a fiúszobában, a régi jó ágyon, a priccsen, hadd lássa meg a hajdani kölyök szelleme a férfit, akivé érett.

És hirtelen Susanna is ezt akarta.

Susanna később magára húzta Charlie régi pólóját, öves farmerját, aminek szarát felhajtotta.

Charlie-nak egyik ruhája sem volt már jó a régiek közül, így félmeztelenül mászkált halszálkás öltönye nadrádjában. Ide-oda futkároztak a házban, csipegettek egy kis ottfelejtett maradékot a konyhában, komoly kincseket szedtek elő a kamrából, a hűtőszekrényből:

kagylókonzervet, dobozos rákot, francia vanília jégkrémet, és így tovább. Olyanok voltak, mint a világ legdrágább, legelőkelőbb játszóházában szabadon engedett két gyerek.

Végül, mikor már felfedezték az alsó szinteket, felmentek a tetőtérbe, ami nem volt több, mint egy hatalmas, csupa por raktár, de jól megvilágították, és rendben tartották. Itt őrizték a Babbitt család iratait, vaspántos faládákban. Megszámlálhatatlan emlék a múltból, Charlie életéből is. Félreállítva egy magas etetőszék – érdekes, nem emlékezett rá, hogy valaha is ült benne –, játékoktól púposodó dobozok, levelek tömkelege, irattartók és egyéb személyes kacatok.

Leültek a földre, és ráérősen nézegették a régi magazinokat, újságokat – fáradtak voltak, de nem kimerültek, s úgy érezték, soha nem voltak még ilyen közel egymáshoz. Aztán, minden átmenet nélkül...

– Látod azt a sportkocsit a ház előtt? – kérdezte Charlie.

Susanna bólintott, tudta, hogy valami fontos következik.

– Azt szerette a gyereke helyett, meg az átkozott rózsáit! – Zord keserűség volt a hangjában. – Az a kocsi tabu volt számomra, „ez műkincs”, szokta mondani, „meg kell becsülni, nem való gyerekeknek”! – Olyan átéléssel adta elő, hogy Susanna szinte hallotta Sanford Babbitt hangját.

– Tizedikben... Érted? Tizenhat évesen!... Tiszta jeles bizonyítványt hoztam haza. De neki semmi!

Susanna meglepődött.

– Miért nézel ilyen döbbenetben?

– És ha megpattantál volna velem?

– Aha, megpróbáltam.

Susanna lekókadt, és enyhe grimaszokat vágott. – Na szóval, oda megyek apámhoz – folytatta Charlie –, hogy „Elvihetem a srácokat a Buickkal?” Olyan győzelmi kocsikázás. Érted! Mire ő persze: „Nem!” De én nem bírtam ki, elloptam a kulcsokat, és adj nekik!

– Miért akkor? Miért éppen akkor? – Susanna erre volt kíváncsi. Charlie-ra nézett, egyenesen a szemébe.

– Mert megérdemeltem! – Charlie egyre jobban felemelte a hangját, már-már üvöltött. – Csináltam valami nagy dolgot. Az ő fogalmi szerint is! – Majd halkabban folytatta: – De ő nem volt olyan ember, hogy ezt el is ismerje.

Már akkor is, gondolta szomorúan Susanna, *már akkor is hiányzott valami Charlie Babbitt erkölcsi érzékéből.* Nem szólt, hallgatta tovább Charlie-t.

– Megyünk a Columbia autópályán. Négy srác. És egyszer csak lemeszelnek. Apám bejelentette, hogy ellopták az autóját. Nem azt, hogy a fia elvitte engedély nélkül, hanem hogy ellopták. – Charlie kisfiús arca csupa ideg arc lett, ahogy emlékezett. – Rendőrkapitányság. A többi fiút egy órán belül kiváltotta az apja. De ő engem két napig ott hagyott!

– Ūristen! – suttogeta Susanna együtt érzően.

– Azok a részegek! – Charlie megborzongott, ahogy visszagondolt az ott töltött negyvennyolc órára. – Akkor az egyszer éreztem életemben halálfélelmet, hogy nem kapok levegőt, hogy öszszeszarom magam. Akkor elköltöztem, és azóta a lábamat se tettem be ide.

Hát ez volt a történet. Egy fiú, aki elmenekült zsarnok apjától, mert az apának nem volt elég jó a fia; aki a drága életét arra pazarolta, hogy megpróbálja bebizonyítani az apjának, ő igenis ér valamit. De most már késő. Az apja soha nem ismeri már el sikereit, nem bírálja botlásait. Nem lesz már büszke rá.

Charlie rámosolygott Susannára, amolyan „teszek rá” mosollyal, de hogy mennyi keserűség lehetett ebben a mosolyban, azt megértette a lány együtt érző, gyengéd, féltő tekintetéből. Kiszolgáltatta magát. Felállt, s szemét még egyszer körüljáratta a régi tárgyakon.

– Figyeled ezt a sok vacakot? Cowboykalapok, kisvasút és... – Megcsóválta a fejét, a mozdulat bámulatot is, megvetést is kifejezett. – Én megint éhes vagyok. Gyere, nézzük meg a hűtőt! – Odanyújtotta a kezét Susannának, és felhúzta a földről.

Az ajtóhoz érve valami feltűnt Charlie-nak. Szinte sóbálvánnyá válva meredt a sarokban álló dobozra, amelyből kilógott valami. Bámulta, s emlékezete a homályos mélyben kutatott.

– Atyaisten! – motyogta. Gyermekkora rejtélyekkel teli emléklabirintusából egy zenei motívum... Beatles... csendült fel; agyát megszédítette – majd szertefoszlott.

Odanyúlt a kartondobozhoz, és kihúzta *azt* a tárgyat. Kopott, foszladozó kis gyerektakaró volt, színe megfakult a sok mosásban. Kezében szorongatta, és bámulta.

– A tiéd? – kérdezte Susanna; bár ki másé lehetett volna!

Charlie nem válaszolt, csak nézte a takarót a lámpa alá tartva, olyan elmélyülten, mintha múltjának legnagyobb kincsét böngészne. Ujjjaival végigtapogatta az elvékonyodott anyagot, orrához emelte, megszagolta – egészen belemerült az álmodozásba.

– Charlie – súgta Susanna gyengéden.

Megtört a varázs.

– A fene! Valami felrémlent, vagy ilyesmi. Ismered azt, mikor az ember kiskorában kitalál magának barátokat?

Susanna bólintott. Neki a Szent Szűz volt ez a barátja, néha még ma is megvallotta neki titkait, mint egy baráthoz beszélt hozzá, mintha Mária mellette volna a szobában.

– Szóval, az én kitalált pajtásom neve... Hogy a csudába is hívták? – kutatott Charlie az emlékeiben. – Rain Man.* Ez az! Rain Man! Ha valami bajom volt, vagy hasonló, magamra húztam ezt a takarót, és a Rain Man már énekelt is nekem. – Kínosan mosolygott. – Most, hogy eszembe jutott, valósággal borzongok. Istenem, de régen volt!

– Mi lett vele? – fogta meg a kezét Susanna.

– Nem tudom. – Majd hozzátette: – Felnöttem... azt hiszem. – Néhány másodpercig még kezében tartotta a takarót, aztán hanyag mozdulattal visszadobta a dobozba, szándékosan lezárva legtávolabbi emlékének ajtaját. – Na, együnk valamit!

Azon az estén Susanna összekuporodva ült Charlie ágyán, oda-fönt, s a régi fényképeket nézegette, Charlie pedig apja ügyvédjével, John Mooney-val lent az ebédlőben, a hivatalos papírokkal telerakott fényes mahagóniasztalnál. Sanford Babbitt végakaratóról volt szó. Charlie-nak, mint a tetemes vagyon egyetlen örökösének, anyagi érdeke fűződött a dologhoz, feszülten figyelt tehát. De amit hallott, nem mondhatni, hogy ujjongást váltott ki belőle.

Mooney-nak csupán ennyit kellett közölnie: „Minden a tiéd, gyermekem”, bár egyelőre még nem mondta ki. Charlie nyugodtan ült, az élet pókerjátszmájában ne tegyen az ember, és ne mutassa meg a lapjait, amíg nem fizetnek érte.

– Nos, azonnal hozzálátunk a végrendelet tulajdonképpen felolvasásához, de előbb megmutatnám ezt a nyilatkozatot, melyben

---

* Esőember

az áll, hogy az édesapja engem bízott meg a felolvasással. Van esetleg ellenvetése? – pislogott John Mooney Charlie-ra bifokális szemüvege mögül.

– Miért volna? – vont vállat Charlie. Hála istennek, csak egy irományt kellett meghallgatnia, s nem egy sírból kilépő szellem videofelvételét végignéznie. Röviden: nem kellett látnia az öregurat. Anynyi dolga volt, hogy figyeljen. A gyomrába azonban éles fájdalom nyilallott.

Mooney bólintott, felemelte a lepecsételt borítékot, és gyakorlott mozdulattal feltépte. Kiemelte a drága, vastag papírlapokból álló köteget, és óvatosan széthajtogatta. Charlie azonnal felismerte apja levélpapírjának jelét.

– „Fiamnak, Charlie Babbittnak. Kedves Charles! – kezdte az ügyvéd szárazon. – Ma betöltöttem hetvenedik évemet. Öreg vagyok, de annyira nem, hogy ne emlékezzem életem azon napjára, mikor hazahoztunk téged a kórházból, boldogult édesanyád és én. Te voltál a tökéletes gyermek, csupa élet... csupa ígéret.”

Charlie összereszt. Már megint ez az átkozott *ígéret!* Az apja szavajárása!

– „Emlékezem arra a napra is – folytatta Mooney az olvasást –, amikor elhagytad a szülői házat, tele keserűséggel és világmegeváltó tervekkel.” – Az ügyvéd itt megszakította, felnézett Charlie-ra, hogyan reagál, de Charlie mozdulatlan arca semmit sem árult el.

– „Megértem és megbocsátom neked, hogy nem igényelted azt az életet, amelyet én biztosítottam neked. (Egyetem és egyéb előnyök, melyeket oly buzgón birtokolnak a te rangodbéliek.)”

– Ezt ő írta – vetette közbe Charlie üres mosollyal –, még a hangját is hallom.

– „Mivel anya nélkül nőttél fel, érthető volt nálad a lelki keménység – folytatta Mooney, fel sem nézve. – Még színlelni sem akartad, hogy szeretsz vagy tisztelsz engem. Én megbocsátom mindezt. Az viszont, hogy meg se kísérelted rendezni velem a kapcsolatodat, oda vezetett, hogy gyermek nélkül maradtam. Most is azt kívánom neked, amit mindig, vagyis a legjobbakat.”

John Mooney befejezte az olvasást, ugyanolyan gondosan összehajtogatta a levelet, mint ahogy kibontotta, és visszatette a borítékba. Az idős ügyvédet megindították a felolvasott szavak. Halkan

köhintett, vele szemben Charlie egy hangot se adott ki. Csak ült, és várta, hogy az alul levő levelet is meghallja.

Ekkor az ügyvéd felemelte a kék borítékban levő többoldalas iratot, a végrendeletet. Anélkül hogy Charlie-ra pillantott volna, olvasni kezdte.

– Ezennel fiamra, Charles Sanford Babbittre hagyományozom Buick sportkocsimat, amely – akárcsak ő – 1962-ben lépett be az életembe. Hosszan, hűségesen szolgált engem, soha nem hagyott cserben. Fiamban talán kellemes emléket ébreszt majd velem kapcsolatban. Úgyszintén fiamra testálom díjnyertes rózsabokraimát. Általuk talán rájön arra, hogy van a világon, ami tökéletes, és az igazi érték a kiválóban rejlik.”

Charlie-t ekkor rossz érzés fogta el. Egész testében valami fenyegető, baljós hang visszhangzott. Mintha ösztönrendszereriadókészsütséget fűjt volna.

– „Ami pedig házamat és egyéb ingó és ingatlan vagyonomat illeti, azokat letétbe helyezem az egyidejűleg csatolt nyilatkozatban foglaltak szerint.”

Mooney befejezte, felnézett, és összehajtotta a végrendeletet.

– Letét? Nyilatkozat?... Miféle nyilatkozat? Mi az ördög folyik itt? Ühm... Mit jelent az, ott a végén? – kérdezte nyugodt hangon.

– Azt jelenti, hogy a vagyon, hozzávetőlegesen hárommillió dollár – az adó és egyebek levonása után – megőrzésre kerül egy kedvezményezett javára, akit nem nevez meg.

– És ki az illető? – Bár a feszültség fokozódott benne, s rátelepedett a nyakára, vállára, próbált uralkodni magán. Nincs értelme szívatni az ügyvédet, amíg nem mondja meg, amit ő tudni akar.

John Mooney kimérten visszatette a papírokat a táskájába.

– Nem nevezte meg. Ami egyet jelent azzal, hogy nem mondhatom meg – válaszolta. Az ő szerepe a felolvasással bevégeztetett.

– Ki kezeli ezt a rengeteg pénzt? Maga?

Mooney megrázta a fejét.

– Nem. Kijelölt egy vagyonkezelőt. Nincs rá felhatalmazásom, hogy közöljem a nevét. – Felállt, és pörgekalapjáért nyúlt.

– De hát hogy van ez az egész? – erősködött Charlie. Az ügyvéd száraz közléséből annyit hallott ki, hogy egy nagy vasajtót becsapnak az orra előtt, és őt kizárják. Őt, Charlie Babbittet kizárják a hidegbe!

– Ugye megbocsát? – billentette félre fejét Mooney. – De nincs több mondanivalóm. – Elindult az ajtó felé, Charlie bámult utána. Az ebédlőajtónál az ügyvéd hátrafordult.

– Sajnálom, fiam, én megértem, ha csalódott, de...

– Csalódott! – Charlie mint egy vadkan ugrott fel a székéről, bömbölve. – Miért kéne csalódottnak lennem? Kaptam egy használt autót, nem? Hát még a rózsabokrok! A rózsabokrokról nem is beszélve, a szentségit!

Látva a fiú dühkitörését, az idős ügyvéd kissé visszahőkölt.

– Valami... Minek is nevezte? Kedvezményes?

– Kedvezményezett – mondta Mooney kimérten.

– Valami hülye kedvezményezett hárommillió dollárhoz jut. De kapott *rózsabokrokat*? Világos, hogy nem! A rózsabokrok megmaradnak apuci egyetlen fiának! Öregem! Fogadok, hogy az a másik véresre röhögi magát!

– Charlie!

– A szemét állat! – Charlie túlságosan elengedte magát felindultságában, nem válogatta meg a szavait. – Pár kurva rózsabokor, hát ezt...!

– Fölösleges így...

– A sírból is beint nekem! – üvöltött Charlie. – Az átkozott sírjából! – Levegő után kapkodott. – Most ott pöffeszkedik, pöffeszkedik lent a pokolban, Mooney úr, bámul felfelé, és jót röhög a markába! – Dühösen megrázta fejét, Mooney aggódva figyelte. – Sanford Babbitt... Akar öt percre egy ilyen szemétláda kölykének a bőrében lenni? – kérdezte. – *Hallotta* azt a rohadt levelet? Figyelte? – Charlie hangja megcsuklott, képtelen volt folytatni. Kezét ökölbe szorította, alig kapott levegőt.

– Igen, uram, hallottam – válaszolt Mooney, Charlie szemébe nézve.

– Igen?

Az ügyvéd elment. Charlie néhány percig fel-alá rohangált az ebédlőben, mint egy ketreche zárt vad, majd kirentott a kapun. Levegőt! Levegőt kellett vennie! Csapongtak benne az érzések, szenvedett, szájjize, mint az epe. Sértődöttség, felháborodás, düh és elesettség gyötörte, egyre erősebben. Komoly küzdelmébe került, hogy visszanyerje önuralmát. Úgy érezte, megverték. Brutális módon öszseverték, és ott hagyták meghalni.

Azok a rohadt rózsabokrok! Sanford Babbitt végrendeletében azonnal megérezte a gúnyt. Azok a rózsabokrok többet jelentettek neki, mint Charlie, az egy szem gyereke, aki volt neki. Charlie-nak eszébe jutottak a hosszú hétvégék, amikor az öreg, ahelyett hogy elvitte volna őt valahova – meccsre, cirkuszba vagy akárhova a Buickkal –, órák hosszat bíbelődött az istenverte rózsáival, szemezte, gyomlálta, permetezte, a fagy ellen betakarta, felkarózta őket. Ha lapult némi érzelem, szeretet ennek a befektető bankárnak a rideg, anyagiasszívében, az biztos, hogy a virágokra áradt, nem az emberekre. Még csak saját magára sem. Azok a rózsák persze soha nem okoztak neki csalódást, kék szalag díjakat hoztak Sanford Babbittnek, bezegg a fia sose nyert semmit!

Nem csoda, hogy Charlie gyűlölte a rózsabokrokat. Úgy érezte, a tüskék ujjaiába vájódnak, hogy felhívják a figyelmet tökéletességükre és az ő tökéletlenségére. Pusztuljanak!

Meg nem nevezett kedvezményezett. Ezek a szavak motoszkáltak benne, minden gondolatot kiűzve agyából. *Meg nem nevezett kedvezményezett.* De kicsoda? Ki a fene rabolt el tőle több mint hárommillió dollárt, ami jog szerint őt illeti? Ki röhög rajta kárörvendezve, a holmi használatú-kereskedőn? Mert csak az, és soha nem is lesz több. Nem, nem lépnek meg. Kell hogy legyen kivezető út! Gondolkozni! Gondolkozni kell!

Valahol él valaki... Férfi? Nő? Gyerek? Aki egy vagyont örökölt, Charlie vagyonát. Meg kell találni az illetőt, mielőtt elkezdi a harcot. De még ő, Charlie Babbitt se harcolhat olyasvalakivel, akit nem ismer. Muszáj megtalálnia, most, azonnal. Mielőtt késő, mielőtt az ügyvédek zavarossá tennének mindent az örökösödési eljárásaikkal, letéteikkel. De hogy találja meg? Hol kezdje a keresést?

Mire Susanna rátalált, Charlie már az üres úszómedencénél ácsorgott, szívta Lucky cigarettáját, és lecsillapodott annyira, hogy végiggondolja, mi a teendő.

– Már mindenütt kerestelek – mondta aggódva –, na, hogy ment? Csak annyit felelt, a lehető legmegnyerőbb mosollyal:

– Ahogy vártam.

Harmadik fejezet

Charlie rosszul aludt, rossz álmok törtek rá hullámszerűen. Az egyikben őt üldözték, a másikban ő üldözött valamit. De nem tudta, mi az a valami, hogy használ-e neki, vagy árt, mihez kezd vele, ha utoléri, vagy mi lesz, ha őt érik utol.

Reggel fél hétkor végre felébredt; Los Angelesben most pár órával kevesebb van. Nem tudott szabadulni az álmától, mely baljós jeleket sejtetett. Szomjas volt, és egy pillanatra mintha kikökkent volna, hirtelen nem tudta, hol is van. Aztán ráeszmélt. Régi szobájában. Apja házában. Cincinnatiiban. És apja meghalt.

Megpróbálta feleleveníteni az előző nap történeteket. Apja temetése. A végrendelet. Az átkozott rózsabokrok. Sanford Babbitt sátrani kacaja a sír mélyéből. A fene essen belé! Ott ült priccse szélén, és csúnyán, mélyről köhögött a Lucky Startól. Köhögött, de azért már dugta is szájába az asznapi első cigarettáját. Susanna forgolódni kezdett mögötte, megsimogatta, betakargatta, és a lány ismét elaludt. Szeretett volna egyedül lenni egy kicsit, hogy összeszedje gondolatait. Lehet, hogy élete legfontosabb napjának néz elébe.

Alsónadrágban csöndben kibotorkált a konyhába, vizet tett fel a neszkávéhoz. Kinyitotta a hűtőszekrényt, talált benne egy fél doboz narancsdzsúszot, amit nyomban lehajtott, csak úgy, a dobozból. Újabb cigarettára gyújtott, leült a konyhaasztalhoz, és végiggondolta a tervet. Első lépés, amely nélkül a többi lépés kizárt, megtudni, hogy mi a dolga a vagyongazdálkodónak, hogyan kezeli – jól vagy rosszul – a pénzt, és ki a csuda a meg nem nevezett kedvezményezett. Utána már lehet rögtönözni. Valamire csak ráérez, valami csak összejön.

Hétfő reggel van. Hét óra. A bankok kilenckor nyitnak, a személyzet biztosan bent van már kilenckor. El kell kezdeni. Temetési öltönyt felakasztotta a fürdőszobában a zuhany fölé, így a gőztől kisimultak benne a gyűrődések. Lezuhanyozott, gondosan megborotválkozott, a pipereszekrénykében talált borotválkozás utáni arcvízzel bekente az arcát. Sanford Babbitt arcvize. Ha elszívna egy szivart, pontosan olyan illata lenne, mint az apjának. Felöltözött, és bement, hogy felébressze Susannát egy csésze neszkávéval.

– Lassan indulnunk kell, drágám. Van néhány fontos ügyem, amit el kell intézнем. Vágjunk neki!

Mikor a krémszínű sportkocsi megállt a Midwest America–Republic Bank előtt, Cincinnati belvárosában, Susanna elcsodálkozott.

– Itt meg mit csinálunk?

– Be kell ugranom – felelte Charlie szelíden –, egy perc az egész, te várj itt!

Talán negyven másodpercbe került, míg felmérte a terepet, és kiszemelte áldozatát. A hölgy hátul ült, a harmadik asztalsorban, az alacsonyabb beosztásúak között, akiknek az volt a dolguk, hogy az átutalásokat kezeljék – ne a bankpénztárosok vállaljan legyen minden –, a különböző alapítványokat intézzék, felvilágosítást adjanak le-tétekekkel, számlákkal kapcsolatban. Nem volt túl fiatal és csinos se éppen, arca erősen festve, hamvasszőke haja a festés és a göndörítés hosszú, fársztó óráiról árulkodott. Hiú és könnyen megkönyékezhető nőnek tűnt, talán öt perc se kellett volna a szívdöglesztő mosolyból, hogy kellemes kis románc alakuljon ki.

Öt perccel később Charlie apja vagyongazdálkodójának a nevével a zsebében lépett ki a Midwest America–Republic Bank kapuján. Bizonyos dr. Walter Bruner az illető, vidéken él, jó messze, de a hely egészen megközelíthető innen.

Arcába csapott a friss levegő, fejét perzselte a júliusi nap a nyitható tetejű, elegáns Buickban. Susanna is ott ült mellette, de ő az egészről észre se vett semmit, se a napot, se a lányt, se a kocsit, minden gondolata Bruner körül járt. Ki az ördög lehet? Mit szól majd az ő felbukkasásához, hogy csak úgy kéri a hárommilliót, mivel őt illeti? Többféleképpen elképzelte a találkozást; Susannát közben a táj ejtette hatalmába, ezt mormogta:

– De gyönyörű! Te jártál már erre?

– Tulajdonképpen nem.

A lány kedves kis arca zavart mutatott.

– De tényleg, miért megyünk erre?

Nem tudta folytatni, mert úgy előreesett, hogy orrát majdnem a szélvédőbe ütötte. Charlie hirtelen fékezett.

– Túlmentünk – jegyezte meg, és visszatolatott az elágazásig, amelyet – érthető módon – nem vett észre. A fák koronája szinte összeért az út fölött, mintha csak egy kis csapás vezetne alattuk, elől egy tábla: **MAGÁNTERÜLET.**

Megindultak az árnyas, keskeny úton, fölöttük mint egy boltozat hajoltak össze a gesztenyefák. Charlie ekkor bocsánatkérő arccal fordult Susannához.

– Csak egy-két dolgot kell elintéznem... Apám hagyatéka... – tette hozzá mellékesen. – Nem tart soká. – És ennél több nem is volt ívelt, sötét szemében.

Lassan hajtott, a Buick türelmesen követte az út kacsaringóit; valójában nem is út volt ez, inkább csak szélesebb ösvény. Aztán hirtelen, negyed mérföld után, komolyabb lett, emelkedett, majd egy nagy kanyar következett. Dombtetőre értek, fehér épületet pillantottak meg. A tekintélyes, karbantartott épület körül gyönyörű, ápolt kert; pázsítja, akár a zöld bársony. Mi lehet ez? Előkelő, patinás szálloda? Szanatórium? Vagy egy multimilliomos birtoka?

„Hol vagyunk?” – tűnődött Susanna.

Elhaladtak egy tüneményes kis tó mellett, pajkos kacsák úszkáltak benne, mohás partját vadvirágok tarkították. Nem messze az úttól egy zubbonyos férfi festőállványnál festegetett, arccal a tó felé, a kocsinak háttal. Charlie lassított.

– Bocsánat! Ez Wallbrook?

A férfi továbbra is a hátát mutatta nekik, nem törődött a kocsival és utasaival.

– Lesz szíves! – emelte fel a hangját Charlie.

A férfi szótlanul hátranézett, s Susanna majdnem felsikoltott. Egy pillanatra még Charlie-t is elhagyta a hidegvére. A férfi két keze és arca harsány festékekkel volt telemaszátolva, ruházatán éktelen tintafoltok. A festőállvány vásznán pedig nem a tó, a kacsák vagy a pazar ház képe, hanem eszeveszett összevisszaságban valami hihetetlen mázsolmány, amit ráadásul ujjal kentek. A férfi bárgyún vigyorgott, mint egy szellemi fogyatékos gyerek. Charlie egy hüvös

pillantással illette a festőt és művét, majd sebességbe kapcsolott, és felhajtott a bejárati kapuhoz.

Szemben elegáns bronzablán a következő felirat: Wallbrook, FEJLŐDÉSBEN VISSZAMARADOTTAK OTTHONA.

Kikászálódta a kocsiból. Charlie a kapuhoz ment, és erélyesen megkocogtatta a rézkopogtatót. Rokonszenves, jól öltözött középkorú hölgy jelent meg.

– Dr. Brunerrel szeretnék beszélni.

A nő bólintott, majd bevezette Charlie-t és Susannát a kényelmes és hatalmas fogadószobába; benne a bútorok – székek és fotelok – vászonhuzattal borítva, a kandallón rézcirádák, az asztalokon drága folyóiratok. Tökéletes hely a várakozásra. Ha nem egy kórház helyisége, bizonyára előkelő, antik bútorokkal rendezik be; no de ez csak egy váró, és a célnak így is megfelel. A hölgy a legközelebbi székekhez kísérte Susannát s Charlie-t, és megvárta, hogy helyet foglaljanak.

– Bruner doktor megbeszélésen van. Itt kényelmesen várhatnak.

Charlie bólintott, felvillantotta hármasszámú csábmosolyát, az udvarias fiatalembert, a hölgy visszamosolygott, majd távozott. Charlie azon nyomban felpattant a székről, az ajtóhoz ment, és kilesett a folyosóra, jobbra is, balra is, majd kilépett.

– Charlie – szólt Susanna idegesen –, mit keresünk mi itt?

– Valamit! – vetette oda félvállról Charlie. Kint volt már a folyosón, és határozottan megindult a hall felé. Susanna ijedten futott utána, nem akart egyedül maradni.

A folyosó végén már egészen másnak tűnt az épület. A virágminitás, antikizáló tapétával borított falak eltűntek, helyükbe az egyszerű, sima, kizárólag használati célra szánt bútorokon a kórházból ismert zöld olajfesték lépett. Most már érezték, hogy intézetben vannak. Susanna a felfedezőútra induló Charlie karjába csimaspaszkodott.

No igen. Wallbrook beteg emberek tartózkodási helye volt, nem fizikailag, hanem szellemileg sérülteké. Charlie és Susanna bekukkantott néhány pihenőszobába; az ápoltak nem őrjöngtek, de mind-egyikük saját külön világába zárkózott, egyesek tévét néztek, bár a képernyőn feltűnő kis darabot nemigen foghatták fel. Mások asztal körül ülve társasjátékot játszottak, kirakós darabjait illesztgették, de volt, aki a földön játszott. Egy ősz hajú nő rongybabát szorongatott, halkan dudorászva ringatta. Mindenki végezte a dolgát, nem beszélgettek, semmi közük egymáshoz.

Mások békésen eszegettek, pudingot, almamártást, bébiételt... Néhány köpenyes ügyelt arra, hogy amit a betegek elmulasztanak, azt elvégezze helyettük. Ajkukról letörölték a pudingmaradékokat, kiköptették velük a magokat, akit kellett, a fürdőszobába kísérték.

Csend és nyugalom honolt, se hangoskodás, se lárma, se dühkitérés. Köszönhető a nyugtatóknak. Egy-két színes kis tableta, amikor eljön a gyógyszerbeszedés ideje, narancslével lehajtva, és a legvadabb ragadozóból is kezes bárány lesz. Ez ám a csoda, a gyógyszer!

A lakószobák, ahol a betegek tartózkodtak, amikor éppen nem éltek „társadalmi életet”, már sokkal lehangolttabbak voltak. Susanna és Charlie csak néhányba kukucskált be. Többségük üresen állt; az ápoltakat úgy mozgatták, mint a sakkfigurákat, egy kimódolt „cselekvéssorozatban”. Néhányan saját kis zugukban kucorogtak, mert nincs az az erőszakos „szocializáció”, amely áttörhetné az őket fogva tartó téboly vaskos falait.

Az egyik kis szobában egy fiatalember ült heverője szélén, két karja tehetetlenül csüngött alá. Mikor észrevette az ajtó előtt haladó Charlie-t és Susannát, hevesen ütögetni kezdte öklével halántékát, szeme kigúvadt, értelmetlenül nyögdecsejt, és egyre csak püfölte magát.

– Elég volt, Charlie, ne csináljuk! – könyörgött Susanna. – Menjünk vissza a váróba!

De Charlie nem volt hajlandó visszamenni. Mindent látni akart, minden szögletet, hiszen Sanford Babbitt ide irányította millióit. Szóval ez Wallbrook? A röhögők klubja, a ha-ha-ha szálló! Dili-sek menhelye! A született bolondok telepe! Nofene! Nehezebb lesz, mint gondolta. Lehet, hogy az egész intézménnyel áll szemben, és az a végsőig harcolni fog a meg nem nevezett személyért – aki talán egy bolond –, és közben dollármilliókat söpör be, a kamatról nem is szólva? Ide még a feszítővas is kevés, hogy a pénzt magához vegye. Mikor úgy találta, hogy eleget látott, kézen fogta Susannát, és visszamentek a várószobába.

Közben Bruner doktor szabaddá vált; Charlie kihúzta magát, és orrára biggyesztette napszemüvegét. Biztos, ami biztos, eltakarja a szemét, ne tudják kiolvasni a tekintetéből, mi zajlik benne. „Hidégvér! – erősítette magát. – Megfontolt leszel, Charlie! Semmi áruklodó mozdulat, minden szót meggondolni! Ezek az alakok nem barátaid.”

Az ideggyógyász szobája csupa bársony, gazdagság. A földtől a mennyezetig érő, hatalmasra szabott ablakok hosszasan elterülő pázsitra néznek. A falak mellett könyvespolcok, orvosi és egyéb szakkönyvekkel megrakva. És ott ült ő, a magas támlájú bőr forgófotelében. Felállt, kezét fogtak, majd intett Charlie-nak, hogy üljön le.

Charlie lelkiismeretesen szemügyre vette ellenfelét. Dr. Bruner kellemes megjelenésű, ötvenhat körüli férfi volt, szabályos vonású arcát feltűnően dús, őszülő haj keretezte. Szeme értelmesen csillogott szarukeretes szemüvege mögött. Sejtette, hogy miért jött Charlie, de hagyta, hadd mondja el ő maga.

Charlie Babbitt a kedvezményezett nevét akarta tudni. Udvariasan megkérte az orvost, hogy mondja meg.

– Nagyon sajnálom, de erre nem vagyok felhatalmazva – háritotta el Bruner. Mint Mooney!

Hát akkor ki a fene van felhatalmazva rá? Már ott voltak a mérges szavak Charlie száján, de az utolsó pillanatban visszaszívta őket. Most udvarias és tisztelettudó.

– Nem értem, uram. Miért ez a titkolózás?

Felállt székéről, és az ablakhoz lépett.

– Esetleg valami régi barátnője apámnak... vagy ilyesmi?

Lent a Buickban békésen üldögélt Susanna, őt várta, és napozott. Amint Charlie nézte a lányt, egyszer csak egy alacsony, hátitáskás férfi tűnt fel az ösvényen – nyilván egy ápolt –, esetlenül csoszogva az autó felé. Charlie rá se hederített, a bolondok itt hozzátartoznak a parkhoz, akár a kerti bútorok.

– Ön kétéves volt, Babbitt úr, mikor az édesapját megismertem – mondta mértéktartóan Bruner.

Charlie megfordult.

– Akkor halt meg az anyám – vágta rá.

Bruner bólintott.

– Én vagyok a vagyongazdálkodó, de az intézet és én semmit nem kapunk a pénzből.

„Még jó”, gondolta Charlie, de ezt mondta:

– Nekem sántít ez az egész... Azt hiszem, meg kéne beszélnünk.

– Szavai együttérzést és hajlandóságot sugalltak. Célzást egy alkura, melyben zsebből fizetnek.

Dr. Bruner nem vette a lapot.

– Elég nagy tehertétel ez nekem, higgye el! Kizárólag az édesapja iránti tiszteletből vállalkoztam rá – felelte. – És a tiszteletem ebben ki is merül.

Charlie-t most már előntötte a düh. „Hidegvér”, hajtogatta magában, és visszafordult az ablak felé, hogy leplezze idegességét. A hátizsákos pasas ekkorra ott állt a Buick mellett, és bámulta.

– Gondolja, nekem is... valamilyen tiszteletet kéne éreznem iránta? – bökte ki nagy nehezen.

– Azt gondolom, ön úgy érzi, hogy becsapták – felelt Bruner szelíden –, hogy elsőszülötti jogától megfosztotta egy ember, aki nem tudta kimutatni a szeretetét.

Annyira igaz volt, amit mondott, hogy Charlie valósággal megmerevedett a meglepetéstől. Erős fizikai fájdalom hatolt belé, mint ha millió rózsatüske szúrná. „Hát ez nem semmi!” Kint a pasas egy kis noteszt húzott elő a hátizsákjából. Vizslatta a kocsit, aztán írt. Mint aki jegyzeteket készít.

– Azt hiszem, az ön helyében én is hasonlóképp éreznék – folytatta Bruner. „Most!” Charlie visszafordult, levette napszemüvegét, és mélyen az orvos szemébe nézett. Hatásos csönd.

– Én azt reméltem, meg tudjuk beszélni; hogy öntől magyarázatot kapok... Segít megértenem apám viselkedését, hogy milyen jón tette ezt velem. Mert ha nem, ha nincs elfogadható érv, élni fogok a jogaimmal, és szembeszállok vele. – Egy kis szünetet tartott, hogy fokozza a hatást, majd visszafogott hangon folytatta. – Akár peres úton is.

Dr. Bruner összekulcsolta a karját, és visszaült a székébe. Szemében valami mosolyféle bujkált. „Helyben vagyunk. Fenyegetőzés. A törvénnyel!” Már várta ezt. Figyelte az ifjú Babbitt lányos arcát, amint dühét szemüvege mögé rejti, és udvariasságot erőltet magára. Van valami ebben a fiúban, hajlam az intelligenciára, egészséges ösztön, hogy fennmaradjon ebben az elállatiasodott világban. Talán veszélyes, de tiszteletre méltó; olyan ellenfél, akit becsülni kell.

– Ön bizonyára képes küzdeni, Babbitt úr – mondta kedvesen. – Tudja, mint ennek az intézetnek az igazgatóját, okkal, ok nélkül, számos esetben szurkáltak, bökdöstek, kikezdték már – határozottan nézett Charlie-ra –, és hogy, hogy nem, mégis itt vagyok.

Nem szólt többet. A beszélgetés véget ért. Charlie lényegében semmit nem intézett. Ha azt hitte, hogy ráijeszt Bruner vagyongkezelőre, tévedett. A meg nem nevezett kedvezményezett még mindig nincs megnevezve. Viszont nem is győzték le Charlie-t. Ez csak az első menet volt, nem ért véget a tánc. Igaz, hogy még kesztyűt sem dobtak egymásnak. Lehet, hogy több időbe telik majd, mint hitte, de Charlie Babbitt, ez a leleményes férfiú, nagyon türelmes tudott lenni, ha az érkei úgy kívánták.

Bruner doktor lekísérte a kapuig. A nap, felfelé emelkedőben, egyre forróbban tűzött, szétterítette bőséges sugarait a madárfütytől zengő parkra.

A hátizsákos férfi még mindig ott állt a Buick mellett, egyre csak írt noteszába, mintha legalábbis egy balesetről készítené jegyzőkönyvet. Szeme az autó és a füzet között cikázott, de véletlenül se nézett volna Susannára, aki ámuldozva nézte.

– Raymond! – szólt Bruner sürgetően. – Most nem szabad itt tartózkodnia. Menjen be!

A hátitáskás beteg nem figyelt rá. Ceruzája valósággal száguldott a füzet papírján. Charlie gyors lépésekkel elment mellette, nem is nézve rá, az ajtó kilincse után nyúlt.

– Vacak – mondta Raymond.

Charlie felkapta a fejét.

– Hozzám beszél?

De Raymond még csak a fejét se fordította Charlie felé. Minden figyelme a noteszra összpontosult, miközben hangosan beszélt.

– Naná, hogy ezek nem rendes bőrülések... Vacak ülések... Nem... barnák... Pirosak.

Charlie ekkor Raymondra nézett, most először. Alacsony, meghatározhatatlan korú – talán negyvenes – férfi állt előtte. Egészen ártalmatlannak látszott. Akárcsak a többi betegen, rajta is rendes, egyszerű, frissen vasalt öltözet; rövid ujjú pamuting, vászonnadrág, melyet valahol a dereka fölött, a hónalja felé, öv fogott össze. Inge zsebében tollakkal és ceruzákkal teletömött műanyag tolltartó. Frizurája az intézeti előírásos – kétoldalt a haj kicsit hosszabb, egyébként mindenütt lesimitott. Egészében tiszta, ápolt benyomást keltett.

Vonásai meglehetősen jellegtelenek, húsos, hosszú orrának tövében apró, sötét szemek ültek, kissé közel egymáshoz. Ami viszont nagyon jellegzetessé tette, az a kifejezés teljes hiánya. Nem volt

ebben a szemben se fény, se értelem, még nevető ráncok se voltak körülötte. Gyerekek rajzolnak efféle arcokat. Üres, élettelen arc. Az arc, mely nem ismeri az életet.

Charlie a fejét csóválva mosolygott.

– Tudod – kezdte mesélni Susannának, kicsit meglepte ez a fél-nótás –, tényleg barna bőrülések voltak a járgányban, még annak idején, kissrác koromban.

– És... és – pusmogta Raymond monoton hangon – használni kell a hamutartót... Azért van... ott. Az igazi bőr volt, de ez... Kicsi keze, lába...

Charlie-nak arcára fagyott a mosoly, helyébe döbbenet lépett.

– Úristen! – motyogta. – Ezt szokta mondani. „Kicsi keze, lába” és „hamutartó”...

Erélyesen ránézett a betegre, aki mereven bámult noteszára. Aztán Raymond kicsit följebb emelte fejét, és tekintetük találkozott. Raymond szeme bamba, Charlie-é a napszemüvege mögé rejtve. Egy pillanatig tartott csak az egész, mert Raymond azonnal visszatért teleírt papírhoz.

– Jöjjön velem, Raymond! – mondta Bruner doktor, immár türelmetlenül. – Ezek az emberek nem érnek rá.

Charlie tarkóján bizsergést, bensejében vibrálást érzett. Egy ösztönös hang...

– Ismeri ezt az autót? – szólt oda Raymondnak erélyesen.

Raymond furcsán összefogta, majd tördelni kezdte a kezét, ami nem ment könnyen a mappa és a ceruza miatt. Félelem ült ki bambaa arcára, és keservesen nézett Bruner doktorra, mint aki segítséget remél. De az orvos egykedvűen fogadta tekintetét, mire rémülten lesütötte a szemét.

– Maga! Hé! – kiáltott Charlie erélyesebben. – Honnan ismeri ezt az autót? – Szemüvegét lekapta, hogy Raymond kénytelen legyen a szemébe nézni.

Raymond sovány teste rángatózni kezdett, mint akit enyhe, de csontig hatoló áramütés ért. Szeme összevissza mozgott, de véletlenül se nézett Charlie-ra.

– Én... nem... ismerem – nyögte ki végül, alig hallhatóan.

– Na ne dumáljon! – kiabált Charlie. – Honnan ismeri? – Egy lépést tett Raymond felé, aki ijedten hátrált.

– Hagyja abba, Babbitt úr – szólt közbe Bruner –, felizgatja.

– Charlie, ne! – avatkozott közbe Susanna is.

Raymond Susannára, Brunerre, majd Charlie-ra nézett, mint aki új adatot rögzít a fejében. Szétfejtette kezét, és sebesen írni kezdett noteszába, hallhatóan motyogta a szavakat.

– Babbitt, Charlie... Charlie Babbitt. Charlie Babbitt, egy-nulla-kilenc-hat-nulla. Beechcrest Avenue.

Charlie dermedten állt.

– Honnan tudta ezt a címet? – kérdezte döbbsen.

Raymond följebb emelte a fejét, és olyan halkán szólalt meg, hogy alig lehetett hallani.

– Csak úgy. Mert tudom.

Ez kevés. Charlie-t szinte megbénították az előretörő ösztönök, már-már könyörgött:

– Hogyhogy csak úgy? Hogyhogy mert?

Raymond feléje rándult egyet, mintha Charlie egy zsinórt húzott volna meg, s Charlie szemébe nézett. Nem volt a szemében semmi, csupán izgalom; se felismerés, se válasz. Nincs kapcsolat kettőjük között.

Dr. Bruner kimérten fordult Charlie-hoz:

– Azért, mert a bátyja.

Susannából egy kis hang bukott ki, aztán csend. Raymond már nem motyogott, Charlie a fejét csóválta értetlenül, aztán egyszer csak kitört belőle a nevetés.

– Micsoda?

– A testvéreknek azonos... a papájuk. És a mamájuk – szólalt meg Raymond. Aztán, mint egy gyerek, aki megtanulta, és most elfűjja: – Sanford Babbitt. Egy-nulla-kilenc-hat-nulla, Beechcrest Avenue. Cincinnati. Ohio. Amerikai Egyesült Államok.

Charlie-nak leesett az álla, szeme fennakadt az ámulattól.

– A mi anyukánk Eleanor Babbitt – darálta Raymond –, ő az anyalkáknál lakik.

– Istenem, Charlie – suttozta Susanna, hangjában határtalan szájalom. Igaz. Ez az ember Charlie bátyja.

De Charlie még nem tudta felfogni. Megfordult tengelye körül, majd kihúzva magát ellépdelt, mintha távolodva Raymondtól semmissé tehetné az állítólagos rokonságot. Néhány lépés után azonban visszafordult, arcán az érzelmek egész tanulmánya: düh, döbbsen. Hangja szenvedő.

– Képtelenség... De hát hogyan? – fordult dr. Brunerhez. – Nekem nincs bátyám! Soha nem volt bátyám!

Raymond ijedten nézett Brunerre, de az orvos Charlie-ra figyelt. Így aztán Raymond szeme átsiklott a karórájára, és beszélni kezdett, pergetve a szavakat.

– Naná, hogy tizenhárom perc múlva... Wapner... és a... szereplők nem színészek... Csupa megtörtént eset... a... a... *Perpatvarban... Per... patvar...* Kaliforniai ügyészség.

Raymond Babbitt megfordult, és rá se pillantva Charlie-ra, Suannára vagy a Buickra, ügyetlenül csoszogva megindult gyorsan az ösvényen, a főépület felé. Egyetlen gondolat járt a fejében: Wapner bíró.

– Naná, hogy csak tizenkét perc...